

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2014, č.j. KUJI 42322/2014, sp.zn. ODSH 573/2014 Pe,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 20. 8. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 42322/2014, sp. zn. ODSH 573/2014 Pe, ze dne 20. 6. 2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně - Magistrátu města Jihlavy, č. j. MMJ/OD/599/2014-9 JID: 71868/2014/MMJ, ze dne 22. 4. 2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Napadené rozhodnutí považoval žalobce za nezákonné z následujících důvodů. Žalobce namítl vadu řízení spočívající v tom, že žalobci bylo upřeno právo účastnit se ústního jednání a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání, což představuje porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále namítl, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť mu nebyla nikdy doručena listina „Vyrozumění – vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí“ ze dne 7. 4. 2014. Žalobce dohledal dle průvodky z datové schránky na druhé straně téhož listu (připojené k této písemnosti) v datové schránce, že dne 7. 4. 2014 v 17:10:54, kdy měla být předmětná písemnost žalobci do datové schránky dodána, mu sice byla dodána datová zpráva, avšak ve věci jiného účastníka řízení (P. V., sp. zn. MMJ/OD/19402/2013). Došlo tedy zřejmě k chybě vypravení datové zprávy, kdy správní orgán nedopatřením přiložil výzvu na seznámení s podklady pro rozhodnutí v jiné věci jiného účastníka. Žalobce proto tvrdí, že nikdy nebyl vyzván k tomu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí soudem dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Následně žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nezákonně vedeném řízení, neboť nebyly naplněny podmínky pro jeho zahájení. Žalobce v této souvislosti namítl nesplnění podmínek § 125f odst. 4 silničního zákona, jelikož správní orgán neučinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, protože se pouze pokusil o předvolání žalobcem označeného pachatele přestupku k podání vysvětlení, a vzhledem k tomu, že předvolání nebylo možné doručit, správní orgán věc odložil. Správní orgán však neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jelikož např. nepředvolal provozovatele (žalobce) k podání vysvětlení, ani jej písemně nevyzval k tomu, aby označil důkazní prostředky na podporu svého tvrzení, že vozidlo řídila právě osoba, kterou ve svém vyjádření označil jako řidiče vozidla, případně aby tyto důkazní prostředky předložil. Pokud by správní orgán vyzval provozovatele, aby předložil důkazy na podporu svého tvrzení, že vozidlo zaparkoval jím oznámený řidič, provozovatel by takové důkazy předložil, přičemž pasivita oznámeného řidiče by nebyla relevantní, neboť přestupek by bylo možné projednat (a zřejmě mu též dokázat) i v jeho nepřítomnosti.

Závěrem žalobce namítl, že výrok rozhodnutí žalovaného, jakož i výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelný, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť v žádném z rozhodnutí nebyla konkrétně uvedena právní kvalifikace přestupku dle silničního zákona, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, ani příslušné ustanovení silničního zákona, které bylo porušeno.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 12. 2014 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že jednotlivé uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Žalovaný uvedl, že dle doložené spisové dokumentace nic nenaznačuje, že by správní orgán prvního stupně zaslal v příloze datové zprávy doručené zástupci žalobce dne 7. 4. 2014 jinou přílohu, jak uvádí žalobce. I v případě, že by byla omylem přiložena jiná příloha, samotný název datové zprávy mohl zástupce žalobce, jako osobu znalou, vést k obsahu, který měl být součástí datové zprávy. Žalovaný poukázal na to, že tato námitka nebyla součástí odvolání, ale je uplatněna poprvé v žalobě. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, avšak tvrzenému pachateli, státnímu občanu Polska, nebylo možné doručit předvolání k podání vysvětlení a proto ani nebylo možnost zahájit řízení

o přestupku. K závěrečné námitce žalovaný konstatoval, že přestupek ze dne 29. 11. 2013 – neoprávněné stání vozidla (§ 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona) splňuje všechny zákonné podmínky k tomu, aby bylo projednáno jako správní delikt provozovatele vozidla.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.

V první námitce žalovaný brojil proti tomu, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání. Obdobnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud v **rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a konstatoval k ní následující**. „Dále se kasační soud zabýval námitkou stěžovatelky, že magistrát pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání. V této souvislosti stěžovatelka upozornila na záruky stanovené čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a na nedůvodnost činění rozdílu mezi řízením o správním deliktu a přestupkovým řízením.

Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013 – 19; na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového přestupkového zákona již s tímto specifikem nepočítá, srov. § 80 návrhu, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že parkovací lístek umístěný za čelním sklem vozidla stěžovatelky byl 17 dní starý. Magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 18. 11. 2013, čj. OSA/P-580/13-DP/2, na kterou stěžovatelka reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (viz výše). Po zastavení přestupkového řízení s označeným řidičem magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a stanovil jí lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že po jejím uplynutí přistoupí k vydání rozhodnutí (přípis ze dne 4. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/13). Stěžovatelka na výzvu nereagovala. Magistrát provedl dokazování listinami založenými ve spise, o čemž provedl záznam (ze dne 24. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/15). Kasační soud uzavřel, že tím byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013 – 36 nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 – 70). Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.“

Ve zdejším soudem posuzované věci delikt spočíval v zaparkování vozidla tak, že došlo k porušení zákazu zastavení a stání na přechodu pro chodce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před ním, přičemž tento přestupek byl doložen fotografiemi pořízenými na místě samém. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel, kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku a fotodokumentace, z níž je patrné, že zaparkované vozidlo evidentně částí vozidla počínající zadními koly a konce zadním nárazníkem zabírá prostor přechodu pro chodce. Magistrát vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 13. 11. 2014, č. j. MMJ/OD/599/2014-2, na kterou žalobce reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a doložení plné moci společností FLEET Control, s.r.o. Po odložení věci – přestupkového řízení s označeným řidičem správní orgán prvního stupně vydal ve věci příkaz a následně po podání odporu vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (spolu se stanovením lhůty) s tím, že se jedná o možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí (přípis ze dne 7. 4. 2014, č. j. MMJ/OD/599/2014-8). Žalobce na výzvu nereagoval.

Podle názoru zdejšího soudu jsou listinné důkazy zcela jasné a plně prokazují skutkový stav zjištěný Městskou policií Jihlava. Za této situace nebylo třeba provádět další dokazování,

zejména v situaci, kdy žalobce ani v řízení před správními orgány (ani před správním orgánem prvního stupně ani před žalovaným) a konečně ani následně před soudem žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav nenavrl. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise a soud z uvedených důvodů neshledal žalobní námitku jako důvodnou.

Ve druhé žalobní námitce brojil žalobce proti tomu, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť mu nebyla nikdy doručena listina „Vyrozumění – vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí“ ze dne 7. 4. 2014. Soud v případě uvedené námitky po přezkoumání obsahu správního spisu dospěl ke zjištění, že součástí správního spisu je listina „Vyrozumění – vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí“ ze dne 7. 4. 2014, k níž je připojen výpis z doručení do datové schránky žalobce. Pokud žalobce tvrdí, že mu uvedená listina nikdy nebyla doručena, tak je třeba předně konstatovat, že uvedená listina mu ani doručována nebyla, neboť byla doručována jeho zástupci, společnosti FLEET Control s.r.o. Nelze tedy tvrdit, že ve vztahu k samotnému žalobci by bylo správním orgánem prvního stupně doručováno, a tedy ani nelze tvrdit, že by ve vztahu k samotnému žalobci mohlo vzniknout procesní pochybení ze strany správního orgánu prvního stupně. Se žalobou nebyl spojen ani návrh relevantních důkazních prostředků, které by prokazovaly obsah podání doručeného společnosti FLEET Control s.r.o., která v řízení před soudem nevystupovala v žádném procesním postavení. Samotné tvrzení, že obsahem datové zprávy, která nebyla doručována žalobci, byla výzva k podání vyjádření v jiné věci, je s ohledem na systém provozování datových schránek neověřitelné, pokud sama společnost FLEET Control s.r.o. nearchivovala jednotlivé datové zprávy, což nebylo ze strany žalobce tvrzeno. Na jedné straně tak stojí obsah správního spisu a na druhé straně tvrzení žalobce podpořené kopiemi výpisu z datové schránky (ze záhlaví vyplývá, že se mělo jednat o Vyrozumění dle § 36 odst. 3 správního řádu ve věci Š. s označením přílohy 36-3-SDPV-II.pdf) a Vyrozumění – vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci p. P. V. V současném stavu je pro soud naprosto neprokazatelné, co bylo skutečně obsahem datové zprávy adresované společnosti FLEET Control s.r.o., nicméně soudu je z úřední činnosti známo, že společnost FLEET Control s.r.o. zastupovala ve správním řízení jak žalobce, tak i pana V., z čehož je patrné, že společnosti FLEET Control s.r.o. byly adresované zprávy v obou věcech a tato společnost mohla mít k dispozici obě listiny v obou věcech, jejichž provázanost je dána i datem vyhotovení obou Vyrozumění i odpovědnou úřední osobou. Důkazní nouzi v tomto případě však vystavil žalobce jeho zástupce ve správním řízení, společnost FLEET Control s.r.o., která v případě vadného doručení měla archivovat samotnou datovou zprávu v její originální elektronické podobě, případně toto namítat ihned v průběhu správního řízení.

Právě způsob, jakým ve věci postupoval žalobce, potažmo jeho zástupce v řízení před správním orgánem, je pro soud klíčový. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v jakékoli fázi řízení, tedy ani před správním orgánem prvního stupně, ani v odvolacím řízení před žalovaným, uplatnil obsahově obdobnou námitku. Nikdy v řízení před správním orgánem vadné doručení výzvy nenamítal a nikdy neuvedl, že by nebyl vyzván řádně k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Zároveň nikdy v řízení nenavrhoval doplnění

jakýchkoliv důkazů. Za této skutkové situace se jeví námitka žalobce v konfrontaci s obsahem správního spisu jako nevěrohodná.

Zároveň se soud plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného k této žalobní námitce a ve shodě s ním konstatuje, že i kdyby byla součástí datové zprávy výzva k vyjádření v jiné věci, než ve věci žalobce, pak v rámci výpisu o doručení datové zprávy je datová zpráva jasně identifikována jako „Vyrozumění – vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí“, z čehož mohl žalobce, resp. jeho zástupce, jako osoba dlouhodobě zabývající se zastupováním osob podezřelých ze spáchání přestupků, resp. správních deliktů v dopravě bez sebemenších pochybností dovodit, co mělo být součástí datové zprávy a mohl a měl na to adekvátně reagovat. Pokud skutečně nebyla listina součástí datové zprávy a pokud zástupce žalobce na toto nereagoval ani v řízení před správním orgánem prvního stupně ani v řízení před žalovaným, tak se v této fázi přezkumu správních rozhodnutí jedná o zjevnou procesní obstrukci směřující k vytknutí neprokazatelného formálního pochybení správního orgánu v řízení před soudem, ačkoliv žalobce měl dostatek prostoru k adekvátní procesní obraně v řízení před žalovaným. Taková procesní obstrukce by však zcela zapadala do obrazu, který o své činnosti a způsobu obrany svých klientů společnost FLEET Control s.r.o. a s ní spojené osoby následně zastupující osoby podezřelé z deliktního jednání u soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí správních orgánů vytvářejí.

Soud proto k této námitce uzavírá, že žalobce nebyl schopen prokázat, že jemu, potažmo jeho právnímu zástupci byla v rámci datové zprávy č. 191963451 doručena jiná listina, než která je prokazována obsahem správního spisu. Zároveň i kdyby soud připustil, že zástupci žalobce byla doručena datová zpráva s jiným obsahem, což má ale soud za neprokázané, tak by taková vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť popis obsahu datové zprávy jasně obsahoval vymezení toho, co měla datová zpráva obsahovat, a zároveň byl v řízení žalobci poskytnut dostatek prostoru na toto případné formální pochybení správního orgánu reagovat. Žalobce toho však nikterak nevyužil, a to ani formální výtkou a ani materiálně uplatněním dalších důkazních návrhů v průběhu odvolacího řízení, ve kterém mohlo dojít procesní aktivitou žalobce ke zhojení případné uvedené vady, o které je soud přesvědčen, že nenastala.

Ani tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.

Ve třetí námitce žalobce namítal nesplnění podmínek § 125f odst. 4 silničního zákona, jelikož správní orgán podle jeho názoru neučinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Podle § 125f odst. 1 silničního zákona se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 4 silničního zákona Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil

skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce jako údajného řidiče označil pana K. H. B., nar. „X“, bytem P., K., Z. K. 7/I m. 15, kterého správní orgán prvního stupně obeslal výzvou. Výzvu se panu B. nepodařilo doručit. Z poznámky na mezinárodní doručence vyplývá, že se jmenovaný z citované adresy odstěhoval.

Z uvedených skutkových zjištění vyplývá, že žalobce neposkytl správnímu orgánu prvního stupně dostatečně přesné informace k tomu, aby mohl učinit vůbec první krok ke zjištění pachatele přestupku. Poskytnutím motorového vozidla k užívání další osobě vzniká mezi žalobcem, jako vlastníkem motorového vozidla, a touto třetí osobou soukromoprávní vztah a je pouze a jediné na žalobci, aby si zajistil dostatečně přesné a konkrétní údaje o osobě, které motorové vozidlo zapůjčil. Jestliže žalobce neměl k dispozici z tohoto soukromoprávního vztahu adresu osoby, které motorové vozidlo zapůjčil, na které by bylo lze tuto osobu obeslat, jako jeden z identifikátorů osoby, které vozidlo zapůjčil, pak samozřejmě musí nést negativní důsledky toho, že se nepodařilo pachatele přestupku ztotožnit.

I když žalobce tvrdí, že mohl v řízení před správními orgány předložit důkazy na podporu svého tvrzení, že vozidlo zaparkoval jím oznámený řidič, tak je podle názoru zdejšího soudu zásadně nutné, aby pro projednání přestupku byla tato osoba jasně identifikována a aby byl schopen správní orgán učinit alespoň elementární krok k seznámení obviněného s přestupkem, tedy doručit mu oznámení o tom, že je podezřelý ze spáchání přestupku. V této konkrétní věci se s ohledem na údaje poskytnuté žalobcem nepodařilo správnímu orgánu splnit ani tento elementární krok a nelze proto přijmout závěr o tom, že by oznámený řidič byl procesně pasivní, jak dovozuje žalobce svým závěrem o tom, že pasivita oznámeného řidiče by nebyla relevantní, neboť přestupek by bylo možné projednat (a zřejmě mu též dokázat) i v jeho nepřítomnosti. Nemožnost ztotožnit údajného pachatele přestupku v tomto případě jde plně na vrub údajům, které žalobce uvedl správnímu orgánu prvního stupně, a to v situaci, kdy zajištění dostatečně určitých identifikátorů osoby, které žalobce motorové vozidlo zapůjčil, bylo plně v zájmu žalobce a žalobce zároveň, pokud vůbec kdy byl v kontaktu s označenou osobou, mohl být schopen si údaje k identifikaci oznámeného řidiče zajistit.

K uvedenému soukromoprávnímu vztahu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, ve věci sp. zn. 3 As 7/2014 tak, že *„Podstatným pro posouzení této otázky je skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem vozidla a z toho mu dle okolností plynou i další závazky soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru. Vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní, jeho režim a obsah pak závisí na podmínkách dohody smluvních stran. Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc – automobil - k užívání jiné osobě.*

Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva. V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že pod jménem stěžovatele a na jeho odpovědnost jsou v zákonných evidencích vedeny údaje o vlastnictví vozidla, nebo též o jeho technických vlastnostech;

stěžovatel jako vlastník vozidla je např. povinen uzavřít pojistnou smlouvu podle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.

Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

Jestliže žalobce uvádí, že mohl předložit další důkazy, které by dokládaly, že motorové vozidlo zaparkoval na přechodu pro chodce jím oznámený řidič, mohl tak učinit kdykoliv v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a to ať již po vydání příkazu, nebo v odvolání, nebo konečně v řízení před soudem. Nic takového však žalobce neučinil, ačkoliv by tím jistě zásadně zpochybnil konstrukci správních orgánů o spáchání deliktu provozovatele vozidla. Za této skutkové situace považuje soud odkazy na nikdy neuplatněné ani blíže neoznačené a nespécifikované důkazy za další z procesních obstrukčních taktik zástupce žalobce. Soud dospěl na základě obsahu správního spisu k závěru, že se bez pochyby jednalo o předem připravenou a vykonstruovanou procesní taktiku směřující ke zneužití procesního práva s cílem vyhnout se odpovědnosti za správní delikt, plně odpovídající rámci, ve kterém se pohybuje zástupce žalobce.

Zároveň dospěl soud k závěru, že předložení dalších důkazních prostředků v situaci, kdy se nepodařilo obeslat údajného pachatele přestupku a tak alespoň elementárně potvrdit tvrzení žalobce, by bylo zcela nadbytečné. Soud pouze na okraj konstatuje, že ho o skutečnosti, že by byl žalobce v kontaktu s tvrzeným pachatelem přestupku, nepřesvědčily ani detailní informace o jméně a příjmení tvrzeného pachatele, jeho datu narození a žalobcem uváděné adrese, neboť tyto údaje jsou o osobě jménem K. H. B. volně dostupné na internetu (např. <http://rejstrik.penize.cz/24136301-business-trade-group-s-r-o>, příp. na stránkách hledaných osob <http://poszukiwani.policja.pl/pos/form/r25206,BUDZINSKI-KRZYSZTOF.html>). Pro závěr o tom, že žalobce sděloval správnímu orgánu prvního stupně právě údaje dostupné z internetu, svědčí to, že udal adresu pana B. před přestěhováním.

Zároveň soud je v případě označení pana B. jako pachatele přestupku přesvědčen, že se jednalo o účelovou procesní strategii spojenou s cílenými navazujícími procesními obstrukcemi, které činnost společnost Fleet Control s.r.o., pana P. K. a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů provázejí pravidelně. Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že osoba pana B. se jako tvrzený řidič vyskytuje i v dalších věcech, které jsou spojené s činností uvedené společnosti (např. věc řešená u zdejšího soudu pod sp.zn. 31A 61/2014 a opakovaně na ní upozorňují i správní orgány). V této souvislosti odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, který k obdobným obstrukčním praktikám spojeným s označováním údajných řidičů – pachatelů přestupku („označenými řidiči“) uvedl, že *„[p]okud by uvedené jednání pana V., že se dobrovolně nahlásí jako řidič vozidla, s nímž byl spáchán skutek mající znaky přestupku, nicméně následně tuto skutečnost v přestupkovém řízení popírá, bylo opakované, měl by z něj správní orgán vyvodit určité procesní důsledky. Pro další případy v budoucnu by zmíněné oznámení o spáchání přestupku zpravidla již nemohlo být bráno vážně a nepředstavovalo by pravdivě míněné prohlášení a tím pádem ani relevantní indicie obsažené v podkladech pro zahájení řízení o přestupku, z nichž by byla zřejmá totožnost řidiče vozidla ve smyslu § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. V případě, že by správní orgán mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že pan V. účelově a opakovaně označuje svoji osobu jako řidiče s cílem zahájit přestupkové řízení, jež nemůže skončit jinak než zastavením (především z důvodů, že skutek nelze obviněnému pro nedostatek důkazů prokázat), nemohl by se oprávněně domnívat, že řidičem byl v dané věci skutečně pan V. (bod [36]). Určení hranice, od kdy správní orgán mohl na účelovost a šikanóznost jednání pana V. usuzovat, však je neostrá. Posouzení věci bude vždy záležet na konkrétních okolnostech případu.“* Soud je plně přesvědčen o tom, že i když by praxe oznamování pana B. jako pachatele přestupku nebyla správnímu orgánu známa, pro soud je to zásadní vodítko při rozlišení obstrukčních praktik žalobce, resp. jeho zástupců napříč řízeními, od vážně míněné procesní obrany.

Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo na přechodu pro chodce parkoval jím oznámený řidič, považuje soud v kontextu procesního postupu žalobce ve správním řízení i v řízení před soudem, v kontextu dostupnosti údajů tvrzeného řidiče volně na internetu a konečně v kontextu obstrukčních praktik zástupců žalobce ve správním řízení a v řízení před soudem a osob s nimi spojených za naprosto nevěrohodné a neshledal ani uvedenou námitku důvodnou.

V závěrečné námitce žalobce namítl nesrozumitelnost výroku rozhodnutí žalovaného, jakož i výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud se částečně ztotožňuje se žalobcem v tom, že rozhodnutí správních orgánů neobsahují ve výrokové části identifikaci konkrétního jednání, které vedlo k následnému postihu za správní delikt provozovatele vozidla. Nicméně jak sám žalobce uvádí, taková vada by podle jeho názoru měla způsobit zrušení napadených rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Zrušení napadených rozhodnutí z tohoto důvodu by bylo zcela formálním krokem ze strany soudu. Skutek, který předcházel navazujícímu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, je ve správním spise zcela zřetelně a jasně zdokumentován fotografiemi a stejně tak je ze správního spisu patrná i právní kvalifikace, která na popsání jednání dopadala. Z obsahu žaloby i z obsahu správního spisu je naprosto zřejmé, že žalobci je vytýkané přestupkové

jednání jasné a že s tímto jednáním byl seznámen. K věcnému zpochybnění deliktního jednání, tedy zpochybnění toho, že motorové vozidlo Škoda Octavia reg. značky „X“ bylo zaparkováno v rozporu se zákazem zastavení a stání na přechodu pro chodce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před ním, ze strany žalobce nikdy nedošlo. Naplnění jednání, kterým byl spáchán přestupek, má soud bezpochyby za prokázané. V této situaci je proto naprosto formalistické, zrušit napadená správní rozhodnutí proto, aby do jejich výroku byl doplněn popis nezpochybněného přestupkového jednání.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 30. května 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu